

[LIII Gydenkilde]

ikke tidligere har været ude for – så vidt jeg overhovedet kan huske – at et flertal, jeg har været med i om en dagsorden, efterfølgende har diskuteret så vildt og voldsomt, hvad den betød.

Så jeg vælger at sige: Nå ja, sagen er, at man ikke kunne blive enige om det, der blev fremlagt, forslag, som jeg er overbevist om at arbejdsministeren og Socialdemokratiet i hvert fald ønskede gennemført. Og så måtte det komme an på en prøve, hvor meget det kunne lykkes at komme igennem med, og prøven bestod vi så ikke, og der kom noget andet ud af det end det, der var tænkt, og når jeg siger det, er det, fordi jeg har gennemløjet, hvad der er sagt i pressen om varslingsregler og tryghedsregler og tryghed i ansættelsen for lønmodtagerne fra fagbevægelsens side, fra fremtrædende Socialdemokraters side, og der er for mig ikke tvivl om, hvad man har ønsket med det her.

Nuvel, CD og Kristeligt Folkeparti vandt det slag, og ingen skal i hvert fald sige, at vi ikke kæmpede til det sidste. Så meget kan vi da sige, og det kan vi formentlig være enige om. Når jeg ikke tager det som et nederlag alligevel, er det, fordi der med dette forslag ikke er sket nogen forringelser overhovedet for nogen. Der er sket nogle forbedringer for nogle, men der er ingen forringelser for nogen som helst i det her, og jeg tror, det var Preben Wilhjem, der engang sagde, at man måtte jo stemme for forbedringer, selv de mindste, og imod forringelser, selv de mindste, og det er så det, vi gør her, uden at jeg af den grund er blevet gammel VS'er.

Og så lidt til diskussionen om aftalerne med den anden side af salen. Det var jo et vigtigt tema, da vi drøftede folkeafstemningerne her for et par år siden, det var et vigtigt tema, da man drøftede det indre marked tilbage til 1987, og vi er af den mening i SF, at vi i det omfang, det overhovedet er muligt, skal lade aftalparterne bestemme, hvordan direktiverne skal implementeres.

Men vi går aldrig – og det gør vi heller ikke på møder i dag, hvor jeg nu tilfældigvis er kandidat i en valgkamp om pladser i Europa-Parlamentet – ud og putter blå i øjnene på nogen og siger, at vi ikke vil gå ind og lovgive på nogen af de her områder. Vi er kommet med forslag om tryghedsbestemmelser fem gange in-

den for de sidste 15 år. Vi er kommet med forslag om, at vi skulle lave nogle afspadseringsregler for overarbejde, sådan at vi kunne få skabt nogle flere job og vi kunne få folk, der ikke behøvede at arbejde så meget, til at vige pladsen, så nogle andre kunne komme til. Men det, vi aldrig har gjort, er at være med i indgreb i lønforhold, i lønoverenskomster. Der har vi stået af altid, og det fastholder vi.

Når det er sagt, vil jeg sige yderligere, at sådan må det også være, for ellers kunne vi ikke i EF-samarbejdet påberåbe os ret til, at det skulle være minimumsdirektiver, vi skulle vedtage dernede i det system, fordi vi skulle have mulighed for at bygge ovenpå herhjemme både via aftaler og via lovgivningen. Så det må være sådan, at man ikke kan stå med et princip i den ene ende, der siger, at vi overhovedet ikke må røre det af hensyn til, at arbejdsgiverne skal have en vetoret, og i den anden ende, at vi overhovedet ikke må røre det af hensyn til, at lønmodtagerne skal have vetoret. Så kommer vi ikke ud af stedet. Det må være sådan, at man også skal, om jeg så må sige, kunne blande lovgivning og aftaler, men det må altid være sådan, at det er efter, at vi har snakket med parterne, så vi ved, hvad parterne mener om det, og dér er det ingen hemmelighed, at den part, vi snakker mest med, det er lønmodtagersiden, det er klart. Det er heller ingen hemmelighed, at dem, højresiden herinde taler mest med, er arbejdsgiversiden, og så tager vi pejling efter det. Det er jo ikke sådan, at det kommer bag på fagbevægelsen f.eks., at der nu bliver lovgivet her, slet ikke. De har haft to år til at implementere dette direktiv, hvis de ville. Vi har i forhandlingsperioden, hvor vi har været med, på et tidspunkt givet dem yderligere tre måneder med henblik på, at de skulle finde en løsning. De er ikke kommet ud af stedet, for arbejdsgiverne har ikke villet være med til noget som helst.

Nu giver vi dem igen på foranledning af SF lov til at prøve, om de kan gennemføre dette via aftaler, også hvis det skulle blive under det niveau, der står i loven. Hvor meget mere kan man gøre? Det vil sige, at vi nu taler om fire år eller sådan noget, inden vi når til vejs ende med det her, hvor man har sat hælene i og ikke vil implementere, og efterfølgende kan højresiden så sige til bl.a. SF: Ja tak, men I har fået en revolver, så I kan sige: Hvis I ikke selv aftaler noget, skal det gennemføres ved lov.